

ДЕЛИЯН МАРИНОВ
РЕКВИЕМ ЗА СТАРЕЦА И
МЕЧКАТА

chitanka.info

Още преди да чуе стъпките и да види задаващия се силует, бай Стоимен долови миризмата на изпотеното му тяло и отдавна покрития с плесен вехт ямурлук. Крачките на Учителя (както беше прякорът на съелянина му и негов ловен другар) бяха бавни и отмерени. Стоимен не сваляше сините си очи от едва влачещия се насреща старик. Отварата от коприва отдавна вече не вършеше работа за отмалелите кости на близо осемдесетгодишния мъж.

Когато се изправиха лице в лице, кротко седналият на заскрежения объл камък Стоимен преглътна. В студения въздух се носеше още една миризма.

Страх.

— Завардих я при Мръсния вир, оттам ще видиш и дирята й — рече Учителя и наведе глава.

Бай Стоимен ясно осъзнаваше, че мъжът не иска да го погледне. Стариият ловджия знаеше защо. Едно време би го укорил или дори избъзикал, но положението, в което се намираха, не позволяваше такова отношение. Ето защо Стоимен просто се надигна ловко и потупа Учителя по рамото.

— Връщай се при Донка и Кунчо. Вълците със сигурност са усетили какво се случва, най-малкото са надушили кръвта. В случай че нападнат, Кошарата ще има нужда от още един човек.

В далечината, откъм Буковия лес, се чу воят на десетки вълчища. Стоимен преглътна отново. Небето постепенно потъмняваше, а севернякът засилваше повеите си.

Нямаха много време за губене.

Изведнъж Учителя започна да ридае. Избилата влага от очите намокри бузите и брадата му.

— Изстрелът в стомаха е позор за ловеца — рече накрая с хрипливия си глас.

Бай Стоимен знаеше, че каквото и да отговори на съратника си, срамът, който изпитваше, никога няма да намалее. Ето защо го притисна силно в обятията си.

После се обърна и грабна лежащото на снега самоделно копие.

— Отивай в плевнята, преди зверовете да са се спуснали! Аз ще я довърша — бяха последните му думи, преди да поеме към

притъмнялата гора. Отвъд нея се намираше мястото, където Учителя беше ранил кафявата мечка.

За седемдесетгодишната си възраст бай Стоимен чувстваше неимоверна сила и енергия. Знаеше, че адреналинът е причината. Още когато правеха кроежи как да умъртвят мечката, старецът подозираше, че планът няма да успее. Докато вървеше в леса и размишляваше, не пропускаше да следи внимателно околната обстановка. Вярно че зимата беше сезон, в който някои обитатели на гората спяха, но сега наистина всичко беше притихнало. И макар коварният сезон вече да се отдръпваше, признаците на зараждащия се наново живот бяха нищожни. Докато крачеше ловко и предпазливо, бай Стоимен си мислеше, че природата вече не е същата. Законите ѝ се меняха и затова беше виновен човекът, който я съсипваше с дейността си.

Покритата с едри преспи полянка до Мръсния вир, вече се виждаше. Бай Стоимен забави крачка и започна да се оглежда. Заедно с падащия мрак ставаше все по-тихо. Старецът успя да успокои тежкото си дишане. Трябваше да се слее напълно с нощта.

Когато се озова до полузамръзвания извор, където мечката явно беше търсила храна, бай Стоимен видя кръвта.

Сега единственото, което чуваше, беше лудо биещото си сърце.

Огледа набързо мястото. Видя ясно и отчетливо кътчето, където Учителя беше заложил хванатия по-рано заек. С периферното си зрение забеляза и дървото, където съратникът му се беше качил, в очакване на мечката. Стоимен се смръщи при мисълта за това, как при качването и слизането Учителя само е влошил състоянието на десния си крак. Разстоянието между заложения примамка и дървото не бе никак малко и макар Стоимен да беше настоявал той да стреля, другарят му бе категоричен. Заради едната гордост и някогашно реноме на най-добър ловец в околията куцийт и твърдоглав старец бе упорствал той да убие животното.

Бай Стоимен проследи с поглед кървавата диря — на белотата на снега аленият цвят се виждаше отчетливо. Докато поемаше по нея, старецът не спираше да псува наум.

Пустият му с пуст Учител! Уважено право и принципи... Какви глупаци бяха да вярват, че с единствения им останал куршум ще свалят кафявата мечка. Дори да беше уцелена в сърцето, шансовете си оставаха минимални.

„Проклети пушкала“ изплю се Стоимен и стисна още по-силно копието си.

Беше зима, а в този сезон мечките не се ловяха с кучета и огън. Единственият шанс за мъжа да премахне звяра, беше да навлезе в бърлогата му.

Също както в отминалите дни на детството му, когато го бяха включвали в хайки. Само че тогава времената бяха съвсем други...

Животът в село Жерка бе процъфтявал по времето на бай Стоименовата младост. Овцевъди, тъкачи, тютюнопроизводители. Различните родове — всеки поддържащ собствен занаят — правеха така, че в китното родопско местенце да има изобилие от блага и живот. За седемдесетте си години обаче старецът бе видял възходите и паденията на джебелското село. Постепенно различните занаяти бяха замрели, а с тях и практикуващите ги фамилии. Младите един по един се изтеглиха в съседните по-големи села и градове. Спряха да функционират локалните магазини. Поддържаната и обработвана земя беше превзета от бурени, а къщите се превръщаха в призраци. Пътищата се разрушиха напълно. Селяните се топяха, а в планината и високите гори започнаха наново да се въдят мечки, вълци и други хищници, които с всяка година освирепяваха за повече храна и вече слизаха в Жерка да нападат оредяващите стопанства. Година след година овцете, останали наследство от рода му, се топяха.

Съседните стопанства също запустяваха. Дивото се надигаше и хищно поглъщаше това, което беше останало от селото.

Докато накрая не останаха четирима: Стоимен, жена му — баба Донка, Кунчо и Учителя. И макар да бяха заживели заедно и да бяха оцелели вече три зими под един покрив, терорът от кафявите мечки продължаваше да нараства.

Ето защо той трябваше да я убие. Не само заради козината, с която щеше да направи нов кожух на Учителя и не само заради месото и мазнината ѝ.

А и за да оцелеят.

Кървавата дияра доведе бай Стоимен до една от пещерите в подножието на Вейката. Високият връх се извисяваше над стареца като бесило, на което да се покачи и да се отърве от тегобите си.

Тази нощ щеше да се реши всичко.

Доколкото му беше известно, мечките бяха едни от животните с най-бавен метаболизъм. Бай Стоимен смяташе, че ще отнеме време, докато куршумът я отслаби наистина. Можеше да постои няколко часа и да я изчака дори да заспи, след което да я разпори. Нощта обаче ставаше все по-студена, а ловджията усещаше как отварата от гръмотрън губи ефекта си. Крайниците му се вкочаняваха. Освен това, макар да му беше сторила десетки злини, мечката заслужаваше достойна смърт. В битка.

Възрастният мъж стисна още веднъж дървената дръжка на копието си. Гордееше се с ръчно изработеното си оръжие, за чиято направа беше лишил стария орех от плодовития и здрав клон.

Старецът пристъпи в пещерата.

В бърлогата на звяра миришеше на кръв и мърша. За щастие, дупката на мечката беше плитка, а луната зад гърба на бай Стоимен — пълна. Отварата от очанка, която беше изпил след тази от гръмотръна беше подсилила зрението, което така или иначе цял живот не го беше изоставяло. Също така той сякаш усещаше и топлината на мечото туловище.

Звярът изрева и се нахвърли срещу натрапника. Възрастният мъж, естествено, очакваше подобна рязка и настървена атака и успя да се хвърли и изтъркала на страни.

Явно изстрелът на Учителя не беше чак толкова лош. Изглежда инстинктите на мечката бяха притъпени от болката и тя не успя да предугади какво е намислил бай Стоимен.

С ловко движение ловджията се изправи. В същото време мечката, усетила изплъзването на противника си, се обърна и се вдигна заплашително на задните си крака срещу него. Бай Стоимен чакаше точно този момент. Хванал копието си с две ръце, се нахвърли срещу незащитените гърди на звяра. Дали от заледения участък или от събралата се на локва кръв на мечката, старецът се подхлъзна и

острието на копието му килна надолу, ръгвайки животното в корема, а не в сърцето, където се бе прицелил. Бай Стоимен падна на колене, но съумя отново бързо да се изправи точно когато мечката се нахвърли върху него. Огромната ѝ лапа попадна в гърдния му кош. Ударът беше толкова силен, че отпрати ловеца в една от каменните стени на пещерата. Главата му срещна един от издадените ръбове. В яростта си обаче животното се бе донанизало на копието, чието метално острие разкъса част от жизненоважните му вътрешности.

Последното, което Стоимен видя, преди черната пелена да се спусне над взора му, беше строполяващата се мечка, която все пак бе успял да надвие. Кротка усмивка озари сбръчканото измъчено лице на стареца.

Славна, но и в същото време заслужена смърт. Макар набезите на звяра да бяха унищожили голяма част от стадото му, той беше видял сметката на останалите мечки в околността, част от които вероятно от нейния род.

Такива бяха законите на дивото, което се беше възродило. Още и още млади хора напускаха селата и оставяха възрастните си роднини на произвола. Природата подивяваше, зверовете се множаха, а оцелелите нямаха друг избор, освен да се борят. Защото за тях родният дом беше всичко.

Бай Стоимен усети как белият му дроб започва да се пълни с кръв. Ударът на мечката бе счупил ребро и то го бе разкъсало отвътре. Оставаха му последни глътки въздух. Нямаше сили да отвори очи, но мислите го понесоха към ранната утрин, в която бе издоил четирите останали овчици. Старикът бе излязъл пред кошарата и се бе вгледал към небето, откъдето очакваше скоро да се появят пристигащите от юг птички. Макар че зимата бе продължила по-дълго, хората бяха успели да оцелеят. Пролетта щеше да дойде, вълчищата постепенно да се преместят в своите си територии, където да дебнат дивеч.

Аз изпълних своя дълг.

Защитих дома и семейството си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.